

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 199

гр. Пловдив, 30.05.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

като разгледа докладваното от Милена Б. Рангелова Въззивно частно наказателно дело № 20225000600217 по описа за 2022 година

Въззивното производство е по реда на чл.249,ал.3 от НПК, като се развива по глава 22-ва от НПК

Образувано е по протест на ОП - Пазарджик срещу определението от 09.03.22 г. по н.о.х.д. № 678/21г. на ОС-Пазарджик, с което съдебното производство по делото е било прекратено и същото е върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, на основание чл. 249, ал. 2 вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 НПК.

С протеста, който не е просрочен, се поддържа мнение, че в обвинителния акт се съдържа изискуемият според разпоредбата на чл. 246, ал. 2 НПК минимум информация относно интересуващите процеса факти, така че становището на съда в противния смисъл, а също мнението му, че обвинителната теза била изложена противоречиво, се явявали незаконосъобразни. Претенцията е да се отмени атакуваният акт, като въззивната инстанция разпорежи съдебното разглеждане на делото да продължи.

Пловдивският апелативен съд, след съвещание, след като прецени съображенията в протестираното определение и в протеста, прие за установено следното:

За да прекрати съдебното производство по посоченото наказателно дело и да го върне на първата процесуална фаза на посоченото основание, решаващата инстанция е констатирила, че обвинителният акт не е изготвен според императивните указания на процесуалния закон.

ПАС се съгласява с някои от констатациите и указанията, дадени на прокуратурата.

1. В началото на описанието на фактическата обстановка във всеки от трите пункта на обвинителния акт прокурорът е декларирал, че в дадения инкриминиран период (от м. октомври 17г. до м. март 18г.; от м. януари 18г. до 14.03.19г. и от 08.11.17г. до 26.03.18г.) обв. С. бил нареждал на работници на АД „*“ да извозват с машини и да насипват извън концесионния контур на съответните участъци от ДГФ

пръст и отпадъци. Вижда се, че липсва каквато и да е конкретика относно нарежданията. Не е споменато дори дали е ставало дума за едно подобно нареждане в началото на дадения период или за няколко, давани периодично в и след началото. Основателно е мнението на окръжния съд, че четецът на обвинителния акт се оказва неосведомен и за вида и начина на излагане на твърдените нареждания. Констатациите на листове 10, 20 и 22, че в качеството си на изпълнителен директор на АД „*“ обв. Г. С. бил нареждал на изброени работници да извозват и изписват неправомерно пръст и отпадъци трябва да се дообогатят в очертаните аспекти.

Естествено, че е важно да се посочи кога, какво и как им е казал/казвал, за да се прецени дали, кога, как и в какъв обем те са изпълнили възложената работа. А също колко пъти се е състояло извозването – наведнъж или няколко пъти (с няколко курса). Без подобна яснота е очевидно голословна констатацията за осъществяване на обективната и субективната страна на твърдяното посредствено извършване на престъпления по чл. 278в, ал. 1 НК. Отделен е въпросът, че неясната обвинителна теза по поставените въпроси не би дала възможност на другата процесуална страна да се конфронтира с твърдението за посредствено извършителство (ако избере подобна линия на защита).

*

2. Не се споделя останалата част от забележките и указанията на решаващата инстанция.

2.1. Не е основателно виждането на ПзОС, че инкриминираните периоди били прекалено дълги, поради което обвинението било неясно. Проблемът, както по-горе беше посочено, не е в това, а в отсъствие на констатации, които да уточнят даваните нареждания от страна на подсъдимия и обстановката на тяхното изпълнение.

2.1.1 Всъщност идеята на първоинстанционния съд, че след като **преди края** на съответните периоди били извършени официални проверки, които не констатирали нарастване на насипите, значи извозването било преустановено и прокурорът трябвало да „скъси“ инкриминираните периоди поне до датите на проверките, е съвсем неразбираема. В обвинителния акт липсват факти, които да сочат на окончателно (а не временно) преустановяване, т.е. факти, противоречащи на тезата за продължило **до края** на очертаните периоди извозване.

2.1.2 Що се отнася до началото на първия и втория инкриминирани периоди, прокурорът очевидно е имал предвид началото на съответния месец, **след като не е визирал средата или края**. Все пак, когато получи обратно делото си за отстраняване на споменатото по-горе процесуално нарушение, прокурорът би могъл изрично да посочи, че има предвид началото на дадения месец.

2.1.3 ПзОС е надхвърлил правомощията си, изисквайки от автора на обвинителния акт да посочи сведенията, на които се позовава за очертаване на всеки от трите периода. Доказателствата, на които е базирано обвинението, са посочени в случая обобщено. Прокурорът е прав, че НПК не изисква от него да посочи доказателствената основа на всеки факт поотделно. Той дължи конкретизиране на своите фактически констатации, указанията за което бяха предмет на коментар по-горе.

2.2 Не е коректен укорът към прокурора, че не бил назвал материалноправната конструкция на обвинението. След като не се инкриминира продължавано или продължено престъпление, а такова, общественотоопасните последици на което

подлежат на натрупване с времето, значи е очевидно, че е имана предвид известната в теорията и практиката „фактическа повторност“. Изложеното в тази връзка (подробно) възражение в протеста се приема за основателно.

2.3 Споделим е протестът и относно констатацията на окръжния съд, че липсвало описание на дейността на работника Ж. К., окачествена като част от инкриминираното посредствено извършителство. ПзОС е обявил, че формулира подобен укор, тъй като другите двама работници (Т. Р. и М. П.) били заварени при проверките в инкриминираните подотдели от ДГФ, а г-н К. – не. Прокурорът е прав във възражението си, че фактът на отсъствието на К. не означавал нищо повече, освен че в часовете на проверките не е бил активен. Така че твърдението за съдействие на г-н К. за образуване и нарастване на насипите не е представено противоречиво. Участието на това лице в създаването на насипите (извозвайки с товарни автомобили пръст и скални отпадъци заедно с колегите си Р. и П. в целия инкриминиран период) е обявено още в началото на пункт първи и в началото на пункт втори, а следващото изложение не съдържа фактически изводи, които да поставят под съмнение обобщено фиксираната констатация. Посредственото извършителство не изисква съвместяване действията на наказателно неотговорните лица, така че обвинението не е укоримо и от тази гледна точка.

2.4 Споделя се и възражението против становището на решаващата инстанция за противоречиво представяне на сведенията за точните размери на унищожените площи от ДГФ. Всъщност доказателствените източници, от които въпросните сведения са извлечени, са последователно и подробно цитирани – става дума за възпроизведените с гласни и писмени доказателствени средства констатации на няколко проверки, за екологичната експертиза и за геодезическата експертиза. Не може да има съмнение, че са имани предвид изводите на последната експертиза, след като се наблюдава съвпадение между тях и инкриминираните размери (0.111 дка и 2.341 дка по пункт 1; 0.061 по пункт 2; 1.775, 1.959 дка, 1.490 дка, 0.356 дка и 0.380 дка по пункт 3). Обяснението в протеста потвърждава това, подчинено на очевидната логика, съждение.

2.5 Споделя се мнението на протестиращия, че в пункт втори е допусната фактическа грешка при посочване на едно от местата, от които е бил транспортиран отпадъчният материал (участък „*“ вместо „*“), която не представлява съществено процесуално нарушение. Грешката трябва да се отстрани, когато делото се озове на досъдебното производство.

2.6 Резонно е и възражението на протестиращия срещу указанието за посочване на оштетено лице. Засягането на обекта на твърдените посегателства не предполага конкретен пострадал – лице, претърпяло конкретни вреди от реализирането на визирания престъпен резултат.

**

Може да се обобщи, че по-голямата част от становището на пазарджишкия съд за съществени процесуални нарушения не е споделимо. Коректно е обаче виждането за липсващи фактически констатации относно отношенията между дееца и лицата, които били съдействали за инкриминираното образуване на насипи извън концесионните контури. Страдащ от подобна липса, обвинителният акт не може да изпълни предназначението си да информира за съществените характеристики на поведението на участниците в инкриминираните посегателства. Подсъдимият е лишен от ефективна защита, защото не знае в какво точно е обвинен. Съдът пък е поставен в невъзможност

да се произнесе с присъда, защото каквато и констатация да направи по неконкретизираните елементи от обстановката на деянията, би нарушил забраната за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинителната постановка.

Така че делото подлежи на допълнително досъдебно разглеждане. Ако прокурорът пак реши да го внесе, следва да изпълни потвърдените от настоящата инстанция указания на ПзОС, а също да отстрани споменатата фактическа грешка във втория обвинителен пункт.

Ето защо Пловдивският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определението от 09.03.22 г. по н.о.х.д. № 678/21г. на ОС-Пазарджик, с което съдебното производство по делото е било прекратено и същото е върнато на прокуратурата за отстраняване на същественото процесуално нарушение, посочено в мотивната част на настоящото определение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____